

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 14C/100/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313210002
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Moravová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2013:1313210002.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III., v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Annou Moravovou v právnej veci navrhovateľky: Q. W., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. pri X. XXX, proti odporcovi: P. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. pri X. XXX, o rozvod manželstva, takto

r o z h o d o l :

Súd manželstvo navrhovateľky Q. W., rod. H., nar. XX.XX.XXXX a odporcu P. S., nar. XX.XX.XXXX, uzavreté dňa 23.5.2009, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Senec, vo zväzku 17, ročník 2009, na strane 110, pod poradovým číslom 32, r o z v á d z a .

Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom podaným na tunajší súd dňa 06.06.2013 domáhala rozvodu manželstva s odporcom na tom skutkovom základe, že ich manželstvo je dlhodobé a hlboko rozvrátené. V návrhu uviedla, že ich manželstvo bolo harmonické len krátku dobu po jeho uzavretí, pretože odporca začal veľmi žiarliť, podozrieval ju z rôznych nevier, neustále ju slovne napádal, kontroloval ju ako chodí do a zo zamestnania, kontroloval jej mobilný telefón, neustále ju psychicky atakoval, čo neraz končilo aj fyzickými útokmi (držal ju pod krkom, hádzal po nej predmety, natrhol jej ucho, poškodzoval jej osobné veci). Jej vzťah k odporcovi postupne ochladol a začal sa jej odcudzovať. Napriek tomu, mala snahu manželstvo zachrániť, preto s odporcom navštevovali manželskú poradňu vo Viedni. Odporcove správanie sa však zmenilo iba na krátky čas. Uviedla, že s odporcom od januára r. 2013 intímne spolu nežijú, ani spolu nehospodária. Spoločnú domácnosť opustila v marci r. 2013.

-2- 14C 100/2013

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že s návrhom na rozvod manželstva nesúhlasil, čo odôvodňoval tým, že tvrdenia navrhovateľky v návrhu na rozvod manželstva sú neopodstatnené, on navrhovateľku stále miluje, chýba mu a urobí všetko pre to, aby bola šťastná. Uviedol, že k navrhovateľke nebol násilný, avšak navrhovateľka mu častejšie dávala dôvod na žiarlivosť, pretože neustále zisťoval, že ho klamala. Nikdy do nej nič nehodil, jej osobné veci nezničil, nesledoval ju na ceste do práce a z práce.

Navrhovateľka pred súdom uviedla, že asi 9 mesiacov po svadbe sa odporca začal prejavovať ako veľmi žiarlivý manžel, ktorý ju neustále kontroloval. Odporca potrebuje niekoho ovládať; nemohla o ničom samostatne rozhodnúť, nemohla ísť nikde sama, kontroloval ju aj nad ráno o tretej hodine, aby zistil, či je doma sama, robil jej neustále výstupy a to v obchode, vo fitnes centre a pod., sledoval ju a fotografoval bez jej vedomia, nemohla ísť ani do obchodu bez mobilu, musela som sa stále hlásiť, jej telefónne čísla si prekopíroval do svojho telefónu, aby mal všetko pod kontrolou. Poukázala tiež na fyzické násilie zo

strany odporcu, keď jej odporca v aute po žiarlivostnom výstupe natrhol ucho. Dňa 01.04.2013 opustila spoločnú domácnosť. Odkedy sa od odporcu odsťahovala mala tendenciu vrátiť sa k nemu ale po tom, čo si odporca do ich domu dovedol inú ženu sa a už sa k nemu odmietla vrátiť. K odporcovi ju už neviaže nijaká citová väzba, od februára 2013 sa s odporcom intímne nestýkajú, nevedú spoločnú domácnosť, nehospodária spolu. Uviedla, že odmieta obnoviť manželské spolužitie s odporcom s tým, že aj keby súd návrhu na rozvod manželstva nevyhovel, k odporcovi by sa už nikdy nevrátila, viac s ním žiť nechce. Posledné dva roky čo s ním prežila bolo psychické týranie, odporca ju tak psychicky ničil, že keby neodišla od odporcu, ocitla by sa na psychiatrii; napriek tomu, že nikdy nebývala práceneschopná za posledného pol roka som bola práceneschopná tri krát. Uviedla, že k odporcovi pociťuje taký odpor, že odmieta obnoviť manželstvo s ním.

Odporca pred súdom uviedol, že je žiarlivý, lebo navrhovateľka mu dala na to dôvod; napr. išlo o telefonát ktorý navrhovateľka s niekým viedla a ona to odmietla, že ten telefonát nikdy nebol, že s nikým netelefonovala. Vzhľadom na to, že navrhovateľka mu uvedený telefonát nevysvetlila, bola tam nedôvera z jeho strany. Je pravdou, že navrhovateľku fotografoval ale len z dôvodu, že mu nevysvetlila, kto bol na fotografiách s ňou. Poukázal na to, že počas celého týždňa je asi 50 hodín na Slovensku, pracuje 80-90 hodín týždenne, preto tvrdenie navrhovateľky, že ju celé dni prenasledoval nie je správne. Uviedol, že kontroloval navrhovateľke jej mobilný telefón ale aj ona kontrovala jeho telefón. Tvrdenia navrhovateľky, že prišiel o 3,00 hod. v noci domov aby ju kontroloval, sa nezakladajú na pravde; je možné, že o tomto čase prišiel domov, ale nie preto, aby ju kontroloval, pretože si bol istý, že navrhovateľka by si žiadneho muža domov neprivedla. Neporanil navrhovateľku, v rýchlosti 140 km/hod. na diaľnici ju ani poraniť nemohol; navrhovateľku miluje, nikdy by jej neublížil, ona mu dala 3 krát facku. Po tom, čo sa navrhovateľka odsťahovala zo spoločnej domácnosti mal asi 20 dní známosť, táto priateľka však nebývala u neho v dome, len ho v dome navštevovala. Považuje to za veľkú chybu z jeho strany, ktorú nemôže vziať späť. Odporca má za to, že obidvaja trpia tým, že sa rozišli. Priat by si harmonické manželstvo, zo svojich chýb sa poučil. Nevedel presne uviesť, prečo sa navrhovateľka zo spoločnej domácnosti odsťahovala, len to, že bola smutná z toho, že sa stále hádali, keď ju podozrieval. Uviedol, že od februára 2013 nevedú spoločnú domácnosť, nehospodária spolu, intímne sa nestýkajú od 01.04.2013. Chcel by jej dokázať, že sa polepšil, že ju môže urobiť šťastnou, pretože navrhovateľka je veľmi dobrá hospodárka, veľmi dobrá matka, veľmi dobrá žena a on ju stále miluje.

-3- 14C 100/2013

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, sobášnym listom ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav veci:

Účastníci konania uzavreli manželstvo dňa 23.05.2009. U navrhovateľky ide o manželstvo druhé, u odporcu o manželstvo prvé, navrhovateľka je štátnym občanom Slovenskej republiky, odporca je štátnym občanom Rakúskej republiky, národnosti rakúskej a tureckej. Posledné spoločné bydlisko účastníkov je O. pri X. XXX. Z manželstva účastníkov konania sa deti nenarodili.

Z výpovede účastníkov súd zistil, že účastníci uzavreli manželstvo po 3 ročnej známosti na základe vzájomnej citovej náklonnosti.

Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že manželstvo účastníkov je dlhodobo rozvrátené, neplní si svoje ekonomické, biologické poslanie. Manželstvo prestalo plniť svoj spoločenský účel, došlo k ochladeniu citových vzťahov a následne k citovému odcudzeniu navrhovateľky k odporcovi, ako aj k faktickému ukončeniu ich manželského spolužitia. V súčasnosti účastníci spolu nehospodária, intímne spolu nežijú. Pretože vzťahy medzi účastníkmi sa zhoršili natoľko, že vo vzťahu chýba zo strany navrhovateľky citová väzba k odporcovi, navrhovateľka odmietla obnoviť manželské spolužitie s uvedením dôvodu, že voči odporcovi pociťuje taký odpor, že odmietla obnoviť manželské spolužitie s ním, čo je vážnou prekážkou manželského zmierenia, manželstvo účastníkov je už len formálnym záväzkom.

Podľa § 18 Zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

Podľa nášho právneho poriadku sa v manželstve uplatňuje zásada rovnoprávnosti v manželských vzťahoch. Ak sa však neplní, môže mať za následok rozvrat manželstva a následne môže viesť k rozvodu manželstva.

Podľa § 23 ods.1 Zákona o rodine súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj spoločenský účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia.

Podľa § 23 ods.2 Zákona o rodine súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada. Súd pri rozhodovaní o rozvode vždy prihliadne na záujmy maloletých detí.

Podľa § 23 ods.3 Zákona o rodine súd pri posudzovaní miery rozvratu vzťahov medzi manželmi prihliada na porušenie povinnosti manželov podľa §§ 18 a 19.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že požiadavky kladené zákonom pre rozvrat manželských vzťahov a umožňujúce rozvrat manželstva sú dané. Predmetné manželstvo už neplní v súčasnosti ani jednu zo svojich funkcií, pre ktorú by bolo možné uvažovať o jeho zachovaní. Je už len formálno-právnym zväzkom dvoch ľudí, ktorí sa odcudzili do takej miery, že ich vzťahy sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo už nemôže plniť svoj spoločenský účel a od manželov nemožno očakávať

-4- 14C 100/2013

obnovenie manželského spolužitia tak, ako to má na mysli Zákon o rodine, najmä, keď navrhovateľka odmietla obnoviť manželské spolužitie s odporcom s tým, že má voči nemu taký odpor, že aj keby súd návrhu na rozvod manželstva nevyhovel, žiť s ním už nebude.

Účastníci konania boli poučení podľa § 120 ods.4 O.s.p. a ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemali.

Po vykonanom dokazovaní súd manželstvo účastníkov konania v zmysle § 23 Zákona o rodine rozviedol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 144 I. časť vety O. s. p. s poukazom na to, že v konaní o rozvod manželstva účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bratislava III v 3 vyhotoveniach, o ktorom rozhodne Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /§ 205 ods. 1 O.s.p./

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávnerozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.